

De conferentie van de dieren

Zürich: Atrium Verlag, 2013

De dieren hebben genoeg van alle oorlogen en alle conferenties daarover. Altijd weer zijn de kinderen de dupe. Ze besluiten zelf in het Huis der Dieren een conferentie te houden. Als de onderhandelingen met de mensen ondanks listen niet tot resultaat leiden, nemen de dieren harde maatregelen...

[fragment in de vertaling van Jet Quadekker]

Binnen een mum van tijd waren alle dieren op de hoogte, of ze nu in de woestijn woonden of op het eeuwige ijs, hoog in de lucht of op de bodem van de oceaan. Ze kwamen bij elkaar en kozen voor elke soort een afgevaardigde. Het was bijna net als vroeger voor de grote zondvloed, toen Noach hun had laten vragen of ze met twee tegelijk naar zijn ark wilden komen. De afgevaardigden troffen meteen de noodzakelijkste voorbereidingen voor de reis.

Reinout de stier ging naar de schoenmaker voor nieuwe zolen onder zijn hoeven.

De struisvogel liet bij de kapper zijn staartveren sierlijk krullen.

De buffel liet met de krultang krullen zetten in de manen op zijn voorhoofd.

En in de ruimte daarnaast zat de leeuw Alois zwetend onder de kap, omdat hij voor de conferentie een nieuw permanentje wilde. 'Wat een hitte!' kreunde hij tegen de dame die ondertussen zijn nagels knipte en bijvijlde, 'ik zou er gek van kunnen worden! Als ik niet zo blond was...' – 'Ik vind blonde manen het einde!' zei de manicure en glimlachte naar hem. Alois maakte zijn beroemde zin niet af.

De pauw begaf zich in volle pracht naar een beroemde kunstschilder en liet zijn staartveren bijwerken.

Paul de ijsbeer nam een warm bad in een dampende geiser. Hij vond het water, dat bijna kookte, afschuwelijk. Maar daarna was hij zo wit als verse sneeuw en zijn vrouw en kinderen vonden het prachtig.

Oscars vrouw streek het zondagse pak van haar man. Ze had sowieso een hekel aan zijn verfrommelde achterpoten en op de conferentie moest hij eindelijk eens een elegante indruk maken.

Oscar zelf zat ondertussen bij de tandarts en liet zijn linker slagand vullen. De tandarts was zo zwart als ebbehout en had een zoontje met grote ronde ogen. 'Jou neem ik mee op reis,' zei Oscar tegen het kind. 'Want in wezen houden wij de conferentie immers alleen vanwege de kinderen...' – 'U kunt nu spoelen,' zei de tandarts en hield een emmer water klaar.

Thuis pakten de dierenvrouwen de koffers vol met proviand. En met ondergoed en thermosflessen en mos en mais en gedroogd vlees en vis, en met haver, honing, braadkippen en harde eieren. En toen trokken de afgevaardigden hun jas aan, want het was tijd om naar het station te gaan.

Het was zelfs de hoogste tijd. Op de stations in Afrika, Azië, Amerika, Europa en Australië stonden de sneltreinen al te stomen. De luidspreekers riepen: 'Hoogste tijd – iedereen plaatsnemen! Vertrek naar Huis der Dieren – deuren sluiten!' Toen zetten de locomotieven zich in beweging. Oscar en Alois en Leopold en vele andere afgevaardigden hadden de raampjes laten zakken en zwaaiden met hun zakdoek. En de moeders met de olifantjes en de andere dierenkinderen zwaaiden terug. 'Gedraag je!' riep Oscars vrouw met haar slurf omhoog. 'Maak je niet druk!' riep Oscar terug. 'We zorgen dat alles in orde komt! We zijn toch geen mensen!'

In de zeehavens was het ook een drukte van belang. De dieren die niet konden zwemmen gingen aan boord van een moderne snelle stoomboot. Aan de pier lagen ook grote walvissen, die hun reusachtige bekken opensperden. Ze hadden zich vrijwillig aangemeld voor het vervoer van de conferentiedeelnemers, en wie de scheepsmotoren niet vertrouwde, hoefde alleen maar de loopplank over om een van de walvissen binnen te lopen. 'Schepen vergaan soms,' zei de haas tegen de vos, 'maar ik heb nog nooit gehoord dat er een walvis gezonken is.' – Hij huppelde over de plank de openstaande muil van het monster in. Uiteindelijk was iedereen aan boord. De scheepstoeters klonken. De walvissen klaptten hun bek dicht en spotten grote waterfonteinen. De hele groep zette zich in beweging. De familieleden op de kade zwaaiden. De afgevaardigden bij de reling zwaaiden terug. Alleen de dieren in de buik van de walvis – die zwaaiden niet. Omdat walvissen geen ramen hebben.

Ook op alle vliegvelden ter wereld was het razend druk. De meeste afgevaardigden – als het geen vogels waren – vlogen voor het eerst in hun leven en waren een beetje zenuwachtig en gauw aangebrand. Maar toen de adelaar, de gier, de buizerd en de reiger hen uitlachten, verzamelden ze moed en gingen gedwee naar hun plaats. Je kon trouwens ook, als je bijbetaalde, een vliegend tapijt huren. Dat deed bijvoorbeeld het stinkdier. Als pelsdier in goede doen kon hij zich dat veroorloven. Hij kon ook niet anders. Omdat hij stonk hadden ze

hem aan de kassa geen vliegticket verkocht. Hoe dan ook, uiteindelijk zaten ze allemaal. Alle vliegtuigen stegen op. De propellers ronkten en schitterden in de zon. De vliegende tapijten glansden kleurig als grote vlinders. Raven en reigers, valken, maraboes en wilde eenden vlogen er achteraan. En onder hen werd de aarde kleiner en kleiner.

De pooldieren hadden net pech. Want toen ze bij de haven kwamen waren de stoomboten allemaal vastgevroren. Maar Paul de ijsbeer wist raad. Eerst gingen ze met hun bagage met de rendierslee naar het zuiden, en daarna stapten ze over op een ijsberg: Paul en de walrus met zijn snor en de pinguïn en het sneeuwwhoen en de zilvervos. Ja, en een klein eskimomeisje met bolle wangen, dat al een hele tijd Pauls vriendinnetje was.

De ijsberg had een groot nadeel: hij was verschrikkelijk langzaam en ze waren al bang dat ze misschien te laat zouden komen. Toen had de walrus gelukkig een prachtig idee. Hij vroeg alle robben die ze tegenkwamen of ze hen wilden helpen en de zeeleeuwen en zeehonden deden dat meteen. Met één vin hielden ze zich aan de ijsberg vast, en met de andere roeiden ze op de maat als duizend gediplomeerde matrozen, zodat de glinsterende, kristalblauwe ijsberg letterlijk vooruitvloog! De oceaanstomers die ze tegenkwamen, raakten in paniek en gingen er gauw vandoor.

Wil je verder lezen? Neem dan contact op > info@quadekker.nl